

КОНВЕНЦІЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПРО ВИЗНАННЯ ТА ПРИВЕДЕННЯ ДО ВИКОНАННЯ ІНОЗЕМНИХ АРБІТРАЖНИХ РІШЕНЬ¹

*(Підписана у Нью-Йорку 10 червня 1958 року,
набрала чинності з 7 червня 1959 року)*

Стаття I

1. Ця Конвенція застосовується до визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, винесених на території держави іншої, ніж держава, де запитується визнання та приведення до виконання таких рішень, у спорах, сторонами в яких можуть бути як фізичні, так і юридичні особи. Вона застосовується також до арбітражних рішень, які не вважаються внутрішніми рішеннями в тій державі, де запитується їх визнання та приведення до виконання.

2. Термін «арбітражні рішення» включає не тільки арбітражні рішення, винесені арбітрами, призначеними у кожній окремій справі, але також і арбітражні рішення, винесені постійними арбітражними органами, до яких сторони звернулися.

3. При підписанні, ратифікації або приєднання до цієї Конвенції або при повідомленні, передбаченому в статті X цієї Конвенції, будь-яка держава може на основі взаємності заявити, що вона буде застосовувати цю Конвенцію до визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, винесених тільки на території іншої Договірної Держави. Вона може також заявити, що вона застосовуватиме цю Конвенцію тільки щодо спорів, що виникають з договірних чи інших правовідносин, які вважаються торговими за національним законом держави, яка робить таку заяву.

¹ Неофіційний переклад з російської мови.

Стаття II

1. Кожна Договірна Держава визнає письмову угоду, за якою сторони зобов'язуються передавати до арбітражу всі або будь-які спори, які виникли або можуть виникнути між ними в зв'язку з будь-яким конкретним договірним чи іншим правовідношенням, об'єкт якого може бути предметом арбітражного розгляду.

2. Термін «письмова угода» включає арбітражне застереження в договорі, або арбітражну угоду, підписану сторонами, або що міститься в обміні листами чи телеграмами.

3. Суд Договірної Держави, якщо до нього надходить позов з питання, щодо якого сторони уклали угоду, передбачену цією статтею, повинен, на прохання однієї з сторін, направити сторони до арбітражу, якщо не знайде, що згадана угода є недійсною, втратила чинність або не може бути виконана.

Стаття III

Кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення обов'язковими і приводить їх до виконання згідно з процесуальними нормами тієї території, де запитується визнання та приведення до виконання цих рішень, на умовах, викладених у нижченаведених статтях. До визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, до яких застосовується ця Конвенція, не повинні застосовуватися істотно більш обтяжливі умови або більш високі мита чи збори, ніж ті, які існують для визнання та приведення до виконання внутрішніх рішень.

Стаття IV

1. Для отримання згаданого в попередній статті визнання та приведення до виконання, сторона, яка запитує визнання та приведення до виконання, при подачі такого прохання подає:

а) належним чином завіреним оригінал арбітражного рішення, або належним чином завіреним копію такого;

б) оригінал угоди, зазначеної в статті II, або належним чином засвідчену копію такої.

2. Якщо арбітражне рішення або угода викладені не офіційною мовою тієї держави, де запитується визнання та приведення до виконання цього рішення, сторона, яка запитує визнання та приведення до виконання цього рішення, подає переклад цих документів на цю мову. Переклад засвідчується офіційним чи присяжним перекладачем або дипломатичною чи консульською установою.

Стаття V

1. У визнанні та приведенні у виконання арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона подасть компетентній владі за місцем, де запитується визнання та приведення до виконання, докази того, що:

а) сторони в угоді, зазначеній у статті II, були за законом, що застосовується до них, якоюсь мірою недієздатними або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, за законом країни, де рішення було винесено, або

б) сторона, проти якої винесено рішення, не була належним чином повідомлена про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших причин не могла подати свої пояснення, або

с) вказане рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою або арбітражним застереженням у договорі, або такого, що не підпадає під їх умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, однак, що якщо постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою або

арбітражним застереженням в договорі, може бути визнана і виконана, або

д) склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді сторін або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж, або

е) рішення ще не стало остаточним для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено виконанням компетентною владою країни, де воно було винесено, або країни, закон якої застосовується.

2. У визнанні та приведенні до виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій запитується визнання та приведення до виконання, визнає, що:

а) об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни, або

б) визнання та приведення до виконання цього рішення суперечать публічному порядку цієї країни.

Стаття VI

Якщо перед компетентною владою, зазначеною у підпункті «е» пункту 1 статті V, було порушено клопотання про скасування або зупинення виконання арбітражного рішення, то та влада, до якої звернулися з проханням про визнання та приведення до виконання цього рішення, може, якщо визнає це за належне, відкласти вирішення питання про приведення до виконання цього рішення і може також, за клопотанням тієї сторони, яка просить про приведення до виконання цього рішення, зобов'язати іншу сторону надати належне забезпечення.

Стаття VII

1. Положення цієї Конвенції не зачіпають дійсності багатосторонніх або двосторонніх угод щодо визнання та приведення до виконання арбітражних рішень, укладених Договірними Державами, і не позбавляють жодну зацікавлену сторону права

скористатися будь-яким арбітражним рішенням в тому порядку і в тих межах, які допускаються законом або міжнародними договорами країни, де запитується визнання та приведення до виконання такого арбітражного рішення.

2. Женевський протокол 1923 року про арбітражні застереження і Женевська конвенція 1927 року про приведення до виконання іноземних арбітражних рішень втрачають чинність між Договірними Державами після того, як для них стає обов'язковою ця Конвенція, і в тих межах, в яких вона стає для них обов'язковою.

Стаття VIII

1. Ця Конвенція відкрита до 31 грудня 1958 року для підписання від імені будь-якого члена Організації Об'єднаних Націй, а також від імені будь-якої держави, яка є або згодом стане членом будь-якої спеціалізованої установи Організації Об'єднаних Націй або яка є або згодом стане учасницею Статуту Міжнародного Суду, або будь-якої іншої держави, яка буде запрошена Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй.

2. Ця Конвенція підлягає ратифікації і ратифікаційні грамоти депонуються у Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

Стаття IX

1. Ця Конвенція відкрита для приєднання всім державам, згаданим у статті VIII.

2. Приєднання здійснюється депонуванням грамоти про приєднання у Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй.

Стаття X

1. Будь-яка держава може при підписанні або ратифікації цієї Конвенції або при приєднанні до неї заявити, що ця Конвенція поширюється на всі або деякі території, за міжнародні

відносини яких вона несе відповідальність. Така заява набирає чинності одночасно з набранням чинності цієї Конвенції щодо цієї держави.

2. У будь-який час після зазначеного вище, таке поширення може бути здійснено шляхом подання повідомлення на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй і набуває чинності на дев'яностий день, починаючи з дня отримання Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй цього повідомлення, або в день набрання чинності цією Конвенцією щодо відповідної держави, в залежності від того, який строк закінчується пізніше.

3. Що стосується територій, на які ця Конвенція не буде поширена при підписанні або ратифікації її або при приєднанні до неї, то кожна зацікавлена держава повинна розглянути питання про можливість вжиття заходів, необхідних для поширення застосування цієї Конвенції щодо зазначених територій за умови згоди урядів таких територій, де це необхідно за конституційними підставами.

Стаття XI

До федеративних і неунітарних держав застосовуються такі положення:

а) за тими статтями цієї Конвенції, які відносяться до законодавчої юрисдикції федеральної влади, зобов'язання федерального уряду у відповідних межах ті ж самі, що і зобов'язання Договірних Держав, які не є федеративними державами;

б) що стосується тих статей цієї Конвенції, які відносяться до законодавчої юрисдикції, що утворюють федерацію держав або провінцій, не зобов'язаних, згідно з конституційною системою федерації, вживати законодавчих заходів, то федеральний уряд доводить такі статті зі своєю сприятливою рекомендацією до відома відповідних властей держав або провінцій у якомога короткий строк;

с) федеративна держава, яка бере участь у цій Конвенції, надає, на вимогу будь-якої з Договірних Держав, передану через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, довідку про закони і практику федерації та її складових частин, що стосуються будь-якого окремого положення цієї Конвенції, зазначаючи, якою мірою ці положення втілені у життя законодавчими чи іншими заходами.

Стаття XII

1. Ця Конвенція набирає чинності на дев'яностий день, починаючи з дня депонування третьої ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання.

2. Для кожної держави, яка ратифікує цю Конвенцію або приєднується до неї після депонування третьої ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання, ця Конвенція набирає чинності на дев'яностий день після депонування цієї державою своєї ратифікаційної грамоти або грамоти про приєднання.

Стаття XIII

1. Будь-яка Договірна Держава може денонсувати цю Конвенцію письмовим повідомленням на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй. Денонсація набирає чинності через рік з дня отримання цього повідомлення Генеральним секретарем.

2. Будь-яка держава, яка зробила заяву або повідомлення на підставі статті X, може в будь-який час у подальшому заявити в повідомленні на ім'я Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, що дія цієї Конвенції щодо відповідної території припиниться через рік з дня отримання цього повідомлення Генеральним секретарем.

3. Ця Конвенція буде застосовуватися до арбітражних рішень, справи про визнання та приведення до виконання яких було розпочато до набрання чинності денонсації.

Стаття XIV

Жодна Договірна Держава не має права користуватися цією Конвенцією проти інших Договірних Держав інакше як в тих межах, в яких вона зобов'язана застосовувати цю Конвенцію.

Стаття XV

Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй повідомляє держави, зазначені в статті VIII, про наступне:

- a) про підписання і ратифікації згідно із статтею VIII;
- b) про приєднання згідно із статтею IX;
- c) про заяви і повідомлення, що випливають із статей I, X і XI;
- d) про дату набрання чинності цією Конвенцією згідно із статтею XII;
- e) про денонсації та повідомлення згідно із статтею XIII.

Стаття XVI

1. Ця Конвенція, англійський, іспанський, китайський, російський та французький тексти якої є рівно автентичними, зберігається в архіві Організації Об'єднаних Націй.

2. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй надсилає засвідчені копії цієї Конвенції державам, зазначеним у статті VIII.